

Stanowisko KK

nr 1/18

ws polityki klimatyczno-energetycznej,
które będzie przedstawione na COP24 w Katowicach

W 2018 roku mija 26 lat od chwili podpisania Konwencji Narodów Zjednoczonych ws zmian klimatu (Konwencja podpisana była 9 maja 1992 roku). 20 lat temu podpisano Porozumienie w Kioto, a tym samym rozpoczęto realizację tego porozumienia.

1. W związku z rocznicami tych wydarzeń oraz zbliżającą się Konferencją Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) COP24 w Katowicach NSZZ „Solidarność” proponuje:
 - a. Przeprowadzić analizę oczekiwanych i uzyskanych skutków ekologicznych tego i innych porozumień;
 - b. Dokonać oceny skuteczności realizacji dotychczasowej polityki klimatycznej;
 - c. Przeprowadzić analizę skutków społecznych (ilość powstałych oraz ilość zlikwidowanych miejsc pracy);
 - d. Przeprowadzić analizę dotychczasowych kosztów wdrażania polityki klimatycznej dla każdego sygnatariusza porozumienia;
 - e. Przeprowadzić analizę wykonanych zobowiązań Państwa zapisanych w porozumieniu
 - f. Przeprowadzić analizę, w jaki sposób Państwa wydały środki otrzymane z opłat za emisję CO₂.
2. Po przeprowadzonych analizach proponujemy rozpocząć dialog nt. ochrony środowiska i polityki klimatycznej w czterostronnym Zespole powołanym przez Organizację Narodów Zjednoczonych. Zespół powinien składać się z polityków, inwestorów – pracodawców, naukowców oraz związków zawodowych.
3. Przeprowadzić analizę zgodności dotychczasowej unijnej polityki klimatycznej z przyjętymi na Szczycie Ziemi w Rio de Janeiro (Earth Summit) w roku 1992 konwencjami.
4. Środki pozyskiwane na aukcjach emisji CO₂ powinny pozostać w dyspozycji rządów krajowych i być przeznaczone wyłącznie na poprawę jakości środowiska.

5. Wszystkie nośniki energii powinny być traktowane jednakowo szczególnie w zakresie prowadzonych badań naukowych, skierowanych na poprawę efektywności wykorzystania ich do produkcji energii. Każde państwo, w trosce o swoje bezpieczeństwo i suwerenność, w celu zapewnienia swojej gospodarce taniej energii cieplnej i elektrycznej, powinno mieć możliwość wytwarzania jej z posiadanych na swoim terytorium paliw.
6. Wszelkie istniejące instalacje w poszczególnych branżach, które są najmniej emisyjne, nie powinny ponosić opłat za emisję CO₂.
7. Prowadzona polityka klimatyczna nie powinna hamować rozwoju przemysłu w danym kraju, poprzez generowanie nadmiernych kosztów wynikających z tej polityki oraz obniżanie konkurencyjności jego gospodarki względem innych państw.
8. Koszty prowadzonej polityki klimatycznej powinni ponosić przede wszystkim konsumenci towarów i usług zawierających ślad węglowy z krajów bogatszych, a nie ich producenci z krajów biedniejszych.

Gdańsk, 28 lutego 2018 r.

Komisja Krajowa
NSZZ „Solidarność”

SEKRETARZ
KK NSZZ „Solidarność”

Ewa Zydorek